

Настъпи смъртенъ страхъ. Плачатъ децата; мъжетъ обезумѣха и не знаятъ, що да правятъ. Въ мигъ Вълковитъ синове Велико и Стоянъ, юнакътъ Влади и старитъ грабнаха пушки и ножове, разтичаха се по всички махали на селото съ викове:

— Стойте! Не бойте се! Скоро земайте пушкитъ и широкитъ си ножове! Дръжте се да заваримъ селото!

Преславци се окуражиха. Всички кола бѣха извадени отъ дворищата и съ тѣхъ заградиха селото. Съ пѣнища и камъне бѣха затрупани пѣтищата. Преславци се приготвиха за защита.

Следъ малко конскиятъ тропотъ наближи, прахъ се дигна на облаци по пѣтя, отъ дето препушкомъ долетѣха свирепитъ кърджалии. Срещу тѣхъ се изпразниха пушкитъ на преславци, нѣколко кърджалии се търкулиха отъ конетъ на земята.

— Удрете! изрева Аклъ бей на хората си. Удрете и унищожете цѣлото село, като Жеравна. Кърджалиитъ бѣсно нападаха отъ всички страни. Гръмъ отъ пушки и звънъ отъ ножове оглуши околността. Преславци юнашки се защищаватъ. Кърджалиитъ не се надѣваха на такава отбрана и се стѣписаха назадъ. Въ този мигъ пламна Вълковата кѣща. Еминъ съ своитъ хора бѣ дошелъ отъ Шуменъ, тайно бѣ се промъкналъ въ Преславъ и когато кърджалиитъ нападаха още отъ вѣнъ, той подпали Вълковата кѣща.

Стариятъ Вълко, като лъвъ се спусна да угаси кѣщата си, ала скрититъ еничери отъ Еминъ го обиколиха и заедно съ Рада ги хванаха и вързаха. Щомъ узнаха това, Велико и Стоянъ напуснаха боя край селото и се затекоха да отърватъ родителитъ си,